

► Του **ΤΑΣΟΥ ΤΣΑΚΙΡΟΓΛΟΥ**

ΠΟΛΛΑ ΕΧΟΥΝ ΓΡΑΦΤΕΙ για τα σόσιαλ μίντια και τον τρόπο που αυτά (δεν) προάγουν την ανθρωπινή σκέψη. Ο Ισπανός φιλόσοφος Φερνάντο Σαβατέρ, στο βιβλίο του «Η ηθική της ανάγκης» (εκδόσεις Πατάκη) αναφέρει: «Όταν ένας άνθρωπος μπαίνει σε καλούπι για να εκφραστεί με κείμενο 140 χαρακτήρων, όταν συνηθίζει στην ύβρη και στην προσβολή, κάνει μέρος από την ικανότητά του για επιχειρηματολογία, που είναι το μεδούλι της σκέψης».

Αυτό σε συνδυασμό με τη διάσπαση της προσοχής, από την πληθώρα των διαφημίσεων που καταναλώνουμε καθημερινά, είναι ένα πρόβλημα που δεν συναντάμε μόνο στα παιδιά, αλλά και στους μεγάλους.

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ ζούμε μια κατάσταση διαρκούς ζάπινγκ με το τηλέφωνο στο χέρι και αυτό μας εμποδίζει να συγκεντρωθούμε αρκετά. Όμως όλα όσα είναι σημαντικά στη ζωή μας απαιτούν προσοχή: προπαντός η γνώση. Όπως λέει ο Σαβατέρ, «ακόμα και

Στο «καφενείο» των σόσιαλ μίντια

για να μεταβάλεις την πραγματικότητα, για να φέρεις εις πέρας πολιτικές αλλαγές ή κοινωνικές προόδους, είναι απαραίτητο να συγκεντρωθείς. Χωρίς τη δέουσα προσοχή δεν υπάρχει πρόοδος, ούτε πολιτισμός, ούτε ανθρωπινή εξέλιξη».

ΟΣΟΝ ΔΕ ΑΦΟΡΑ ένα σχέδιο για το μέλλον ή αυτό που λέμε ανθρωπίνια ιδεώδη, «αυτά μοιάζουν με τον ορίζοντα. Κανένας δεν μπορεί να φτάσει τον ορίζοντα, όμως μπορούμε να πάμε προς αυτόν και αξίζει τον κόπο να βαδίζουμε προς τα εκεί, γιατί μόνο έτσι προχωράμε ως άτομα,

ως κοινωνία και ως είδος».

Τα σόσιαλ μίντια είναι μια αρένα όπου απλώς ο καθένας εκτονώνει την οργή, τον θυμό και την απογοήτευσή του από τη ζωή, αλλά δεν κουνάει το δαχτυλάκι του για να αλλάξει κάτι από την πραγματικότητα που ζει.

ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΕΥΚΟΛΟ να ξεσπάμε, να κουτσομπολεύουμε και να έχουμε μια συμπεριφορά του στιλ «αν ήμουν για μια μέρα πρωθυπουργός...», στο «καφενείο» των σόσιαλ μίντια, αλλά αυτό δεν μας γλιτώνει από την υποχρέωση να ασχολούμαστε με την πολιτική και όλα εκείνα που αφορούν τα

Τα σόσιαλ μίντια είναι μια αρένα όπου απλώς ο καθένας εκτονώνει την οργή, τον θυμό και την απογοήτευσή του από τη ζωή, αλλά δεν κουνάει το δαχτυλάκι του για να αλλάξει κάτι από την πραγματικότητα που ζει. Είναι πολύ εύκολο να ξεσπάμε, να κουτσομπολεύουμε και να έχουμε μια συμπεριφορά του στιλ «αν ήμουν για μια μέρα πρωθυπουργός...», στο «καφενείο» των σόσιαλ μίντια, αλλά αυτό δεν μας γλιτώνει από την υποχρέωση να ασχολούμαστε με την πολιτική και όλα εκείνα που αφορούν τα κοινά

κοινά. Το διατυπώνει έξοχα ο συγγραφέας, λέγοντας πως «δεν είναι ότι μας εξαπατούν, τους αφήνουμε να μας εξαπατήσουν».

Ενόψει της επερχόμενης κρίσης που προεξοφλείται από πολλούς, το κράτος αποτελεί το άσυλο τελευταίας καταφυγής: είναι ένα φράγμα προστασίας κόντρα στις αγορές, για να μη σε

αφήσει μόνο σου απέναντί τους.

Το νεοφιλελεύθερο δόγμα, όμως, δεν το αντιμετωπίζει έτσι: είναι ένας πολιορκητικός κρίκος που επιχειρεί να σπάσει τις πύλες και να αφήσει τις αγορές να μπουν μέσα, λεπλατώνοντας τα πάντα και βιάζοντας τους πάντες. Οι νεοφιλελεύθεροι είναι στοχοπροσηλωμένοι όσο κανένας άλλος και αποτελούν καμικάζι των αγορών. Μπορούν ακόμα και να πεθάνουν, αρκεί να βγάλουν τα ασημικά της οικογένειας στο σφυρί.

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ που λέγαμε παραπάνω, όπως λέει ο Σαβατέρ, «φαίνεται στη γραμμή του ορίζοντα, πλησιάζεις και, εκεί που το πλησιάζεις, αυτό απομακρύνεται. Όλα τα πολιτικά ιδεώδη έτσι είναι: η ελευθερία, η δικαιοσύνη, η ηθική, η ισονομία... μπορείς να προχωρήσεις προς αυτά, αλλά δεν θα τα φτάσεις ποτέ».

Κατ' αρχάς δεν πρέπει να κρίνουμε μόνο τους άλλους, αλλά και τον ίδιο μας τον εαυτό. Δεν αρκεί να κρίνουμε την κοινωνία και το πολιτικό σύστημα, χωρίς να κρίνουμε τον εαυτό μας: από τη στιγμή που λέμε: είμαι αγανακτισμένος με όλους εκτός από τον εαυτό μου, είμαι υποκριτής!